

márványtömböt vagy gőgös
gránitot:
rendjeleket s dízsírhelyt sohse
kértem,
s bár hóhérekben lengett
életem:
az úgynevezett úri
tisztességhez
mégis túl tiszta volt az én
nevem.

XLVII.

S ne törődjete halotti
torommal,
jó lesz nektek, ha van, dohos
kenyér,
s ha nem nagy munka, írjátok
korommal
vagy kátránnyal egy szürke
vagy fehér
középnagy kőre, amilyen a
réten a lábatok alatt ezer akad:
hogy úgy ki és mi volt az
életében, ki itt enyészik lenn a föld alatt.

Levél egy kollégához*

Dolgoztál-dolgozol gyermekkönyvtárosként, iskolai könyvtárosként (általános iskolában), igazgatóként városi könyvtárban, most iskolai könyvtárosként egy országos hírű gimnáziumban. Módszertanos, az igazi jó módszertanos voltál, empátiával, akarattal, önbizalommal, újrakezdési vággyal, segítőkészséggel, emelkedettséggel és praktikussággal, gyorsasággal és kiváló munkabírással.

Fiaskós és magad emésztő, de örökké tevékeny, menő manós, tisztelő és tiszteletet kiváltó, megbecsülő és megbecsülést érdemlő, az embereket utcán megállító, programokra invitáló, másokra figyelő, könyvtárosokat egyesületbe összefogó és utazó nagykövet, igazi TOLNAI könyvtáros voltál, az Év Könyvtára ünnepségének reflektorfényében meghatottan, zavartan álló, Bonyhád városa kitüntetését örömmel átvevő, majd érte szinte lelkiismeret-furdalást érző, könyvtárát „elhagyó”, hezitáló, magára utoljára gondoló.

* Antal Máriához, aki a bonyhádi városi könyvtár éléről távozott, hogy mostantól egy gimnázium diákjait csalogassa a könyvtárba.

Tetted és teszed a dolgod a KÖZJÓÉRT, mondom, de ismerlek, idegenek tőled a magasröptű szavak.

S tudok a kudarcokról(egyéniekről és közösségeikről), a rossz közérzetről, a kollégák közönyéről, esetenként sértődéséről, az adott pillanatokban szükséges támogatások hiányáról, az éjszakai pályázatírás gyötrelmeiről, a hajnali riasztások kötelezettségeiről, a védett denevérekkel zászlóval vívott harcokról, a döntések előtti görcsökről (a költségvetési megszorítások elviselésére). A felújítások elhúzódságáról, a mesterek (és a „fizetők”) huzavonájáról, a nyomdahiabás címlapokról, a helyi települési önkormányzatok vezetői (Uram bocsá’) könyvtárosai nemtörődömségéről a szakfelügyeletet alkalmával.

S tudok a sikerekről (egyéniekről és közösségeikről). A kollégák összefogásáról, csapatmunkájáról, a sok száz ötletéről, amelyek jórészt megvalósultak, az éjszakai pályázatírás eredményeiről, a (felesleges) riasztások utáni megkönnyebbülésről, a denevérek megmentéséről (miközben az olvasók békésen belenyugodtak abba, madarak röpte kíséri böngészésüket). A jó döntésekről, a pályázati sikerekről, a költségvetés kiegészítéséről, a fantasztikus szponzorokról, a felújítások utáni gyönyörködésekről, a saját kiadványok kézbeadásáról, ami büszkeséggel töltött el. A megértő helyi önkormányzati vezetőkről, támogatásukról. A bizalomról, az ígéretetek megtartásáról.

Nem feledhető a kollégák biztatása, Polcz Alaine rekedten is bársonyos hangja az olvasóteremben, a könyvbemutatókra várakozók izgalma, a késő éjszakába nyúló, legendás beszélgetések hangulata, a Nagy Gáspár-os szalonnasütések füstje, a versbe ringatott varázsos pillanatok emléke. A névfelvétel, az ötvenedik születésnap, a Völgységi Könyvfesztivál szinte az egész várost megható és megneveltető, boldogságos ünnepe. A névadó, Solymár Imre hagyatékának méltó megőrzése. A gyermekkönyvtár színpadi lépcsőjén álló gyerek önfeledtsége. Egy-egy kiskönyvtár rendbetételének látványa. Az informatikai fejlesztések lendülete. A vasárnap reggeli torokszorító búcsúzás, amikor csak ketten voltak: a könyvtár és te. A napsugarakat átszűrő tulipánfa ágai alatt ülők hallgatása éppen kollégánk, Gutai István könyvbemutatóján...

Már megint ez a botanikai vita! A fene tudja, lehet, hogy liliomfa...

Elekes Eduárdné